

מסורת הש"ס

(6) ורש"י מח"ל. הגהות הב"ח (6) רש"י ד"ה ואלא ממתינו שם מ"ה שמיטתא למ"ק:

מי שהוציא אוהו פרק רביעי עירובין מב.

מב.

עין משפט
נר מצודה

ח א מ"י פכ"ז מה' שנת
הכלל ד שנת לאוין סו
טושי"ב י"ח ס"ו עלו ספיק
ב
ב ב מ"י ס"ט ה' ס' ס' ס' ס'
ס' טושי"ב י"ח ס' ס' ס'
ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'

רבינו חננאל

ואסיקנא, דכולי עלמא
מיד לא והכא בשוגג
שלא במקום פליגי, הנה
קמא סבר בשוגג שלא
במקום שרי, ור' נחמיה
אמר אפילו בשוגג נמי
במקום אין, שלא
במקום לא, אבי והא
מקמי בהרי"ר נחמיה
ור' אלעזר בן יעקב
אמר לפרסמ' אסורין עד
שיחזרו למקום שונגין,
סכלו דהנא קמא סבר
במוד נמי שרי, אלא לאו
ש"מ הנאי היא ש"ס, אמר
רב נחמן אמר שמאלא מי
ושאניו יודע תחום שבת,
מהלך אלפס שבת,
בינונית וזו תחום שבת,
ועוד אמר רב נחמן אמר
שמאלא שבת בבקעה
והקיפות גוים מחיצה
בביתא ואכפת
ומשטאן וירוצא בתן
בשבת, מהלך בה אלפס
אמר ומטלטל בכולה על
ידי זריקה, רב הונא אמר
מהלך בה אלפס אמר
דאינו תחומיה, ומטלטל
בה בדי מחיצה, דאע"ג
דנפקת מחיצה עשית
כאילו נפוצה החיצה
הריב"ז [במלואה למקום
האסור לה שרוא חוץ
לתחום, ואילו הייתה
התקפה באלפס אמר או
פחות היה מותר לטלטל
בכולה, אבל כיון שרוא
יור נפוצה כאילו נפוצה
במקום האסור לו, ועל ידי
זריקה נמי אינו מטלטל
גזירה שמא ישטרף אחר
חצו ויצא חוץ לתחום,
ואסיקנא א"ר חייא בר
רב ברב הונא, א"ל רב
נחמן לרב הונא אל חפלוג
עליה דשמואל דאמר
ומטלטל בכולה על ידי
זריקה, דהא נתיב כותיה

מבלי דתנא קמא במוד נמי שרי, נראה להלכה כחננאל קמא
ואף על גב דקיימא לן משנת רבי אלעזר קב ונקי הכא
לא קיימא לן כוותיה אלא כרבנן כיון דסבר רב פפא כרבנן ואף
בשוגג שלא במקום נראה להלכה כחננאל קמא
במקום כולי עלמא לא פליגי דאסור
כי פליגי בשוגג שלא במקום ואם כן
דרב פפא דשרי נמוד במקום כי"ס
דקיימא לן דלא קנטינן שוגג אטו
מוד לא נדאורייתא ולא כרבנן
מיהו על כרחן הא דאמר רבנן
שוגג שלא במקום לאו משום דקניס
שוגג אטו מוד דהא במקום לא
קניס שוגג אטו מוד אלא משום כיון
דאין להן אלא ארבע אמות גזרינן
דילמא אמי להוציאן חוץ לארבע
אמותיהו וכן איתא בירושלמי דקאמר
ר' נחמיה דלמך עד שיחזרו למקום
שוגגין אמאי כר"מ דאמר המגשל
בשנת בשוגג יאכל ואף ע"ג דהכא
כשיל ישראל זה מותר לישלח אחר
ואמרינן לקמן (דף סז:) דחפלי
נכרי קונין שביה ולא גזרינן שמה
יזילא חוץ לעיר יש חלק בין עיר
לארבע אמות ועוד דכשנשע ע"י
נכרי לא התמירו ועוד הא דחפלי
נכרי קונין שביה היינו דגזרו בעלים
דנכרי אטו בעלים דישלח ומשום
הכי לא גזרינן שמה יזילא דלא גזרינן
גזירה לגזירה: **ונכריים** שהקיפות
טחיצות, בירושלמי מוקי לה כרבי
יהושע ומיהו נקונט' פי' דאמי נמי
כר"ג דלמך נתנוס דביר או כסהר
מהלך את כולה ואע"ג דלא שנת
באור מחיצות מבעוד יום דלא הקילו
חכמים אלא התם דאין לו אלא ארבע
אמות אבל הכא דק' לו אלפס לא
הקילו: **ומטלטל** בבולה ע"י
זריקה, נראה לר"י דאף תוך אלפס
מטלטל ע"י זריקה אבל כי אורחיה
אינו מטלטל אלא ארבע אמות דלענין
טלטול כי אורחיה נפרצה למקום
האסור לה:
וניטלטל בבולה ע"י זריקה,
אע"ג דרב הונא אית
ליה בסוף פ"ק (דף סז.) דשנת גורמת
והכא נאסר בתחילה שנת לא דמי
להכא דרב הונא מודה במחיצה נמורה העשיה בשנת דשמה מחיצה:
לא

רבי נחמיה אומר במקום, אם חזרו למקומו יאכלו אבל שלא במקום
כל זמן שכן חזר לתחום לא יאכלו: **מאי במקום**, דשרי רבי נחמיה
הכי חזרו: **אי נישא**, אפילו נמוד דחשיב להו אנטוין והו כהוציא אוהו
נכרי ומחיצתו: **וספיקא**, אחריתי כהדיא רבי אלעזר ורבי
נחמיה אמרי לעולם אסורין כו': **אלא**
לאו, על כרחן האי במקום בשוגג
קאמר מכלל דמ"ק אף נמוד שרי
הכא דחזרו ותרתי קולי אית ליה:
וחסורי מחסרי כו' **אלא במקום**,
שלא חזרו הוא דנמוד לא יאכלו אם
יאלו נמוד אבל חזרו במקום (והו)
נמוד נמי יאכלו: **ואסא רבי נחמיה**
למימר, האי בשוגג יאכלו נמוד לא
יאכלו דקאמר אשלא במקום אינו כן
אלא המקומא איתמר דאם חזרו למקום
בשוגג יאכלו אם נמוד לא יאכלו ומ"ק
אית ליה דרב פפא: **לא נמוד**, אפי'
במקום למ"ק אור ומתני' לא חסר'
אלא דקתני דלא איירי תנא קמא
בחורה כלל ורבי נחמיה אשלא
במקום אחא לאפלוגי דקאמר תנא
קמא שוגג יאכלו ואחא רבי נחמיה
למימר האי חילוק דיהבנ בין שוגג
למוד לאו אשלא במקום איתמר
אלא במקום והכי קאמר ר' נחמיה
חזרו במקום יאכלו כהאי שוגג
דקאמרת אבל שלא במקום אפילו
בשוגג לא יאכלו: **וסא מדפני**, נהך
אחריתי לעולם אסורין כו' מכלל
דתרתי פליגי ותנא קמא נמוד
במקום נמי שרי דאי חדא קולה הוא
דמיקל ור' נחמיה כההוא הוא דפליגי
הכי איבעי ליה למתני כדמי' בקמייתא
במקום יאכלו שלא במקום לא יאכלו
ואלא ידענא דאשוגג דשרי תנא קמא
שלא במקום קאחא רבי נחמיה למימר
הא דשוגג דשרי במקום הוא דשרי
שלא במקום לא ומתנא לעולם
אסורין עד שיחזרו שוגגין שעת מניה
(6) למ"ק דשרי היכא דאיכא חדא
להתירא כגון שוגג שלא במקום או
מוד במקום כיון דאיכא חדא
לטיעותא וקאמר רבי נחמיה לעולם
אסוריס עד דאיכא תרתי להתירא
שוגג ובמקום ועולם תנאי היא:
פסיפיה בינונית, דרך הליכתו של
אדם אמה: **שנת כנקטה**, יש לו
ממקומו אלפס אמה לכל רוח: **הקיפות נכריים מחיצות בשבת**, ולגזירה
כגון שהקיפות לדור בתוכה דאי לאו הכי בותר מצית סאתיס לא
משתירא לטלטולי כה אלא ד' אמות: **מהלך כס אלפס**, דלא מהני ליה הכן מחיצות להיותה לו כד' אמות דכי אמרינן (ע"ג) כל הבית כולו
כד' אמות היכא דשנת באור מחיצות מבעוד יום אבל הכא דכשנת שביה לא הוו מחיצות לא ואפי' לרבן גמליאל דאמר (מא:) כהוציא אוהו
נכריס אין לו אלא ארבע אמות הקילו חכמים אללו להיות לו היקף מחיצות כארבע אמות אבל הקונה שביה שיש לו אלפס אמה לא
הקילו חכמים אללו להיות לו היקף מחיצות כארבע אמות אלא אם כן שנת באורין ומדע דהא רב הונא וחייא בר רב תלמידי דרב
נינה ואמר רב [ע"ג] הלכה כרבן גמליאל בדיר וספר והכא אסרי כשמואל וימתני' נמי הכי מן לקמן בפ' כיצד מעברין (דף סא.) ומודד
שאמרו נותנין לו אלפס אמה אפילו סוף מדתו כלה כשערה אינה לו כארבע אמות ואילו הוציא אוהו נכריס ונתנוהו כה מהלך את כולה
והא דברי הכל היא: **ומטלטל בבולה**, אפי' חוץ לאלפס שאין לו רשות להלך מותר לטלטל ע"י זריקה כלומר מותר לזרוק שם דקיימא
לן [ועל כ.] מחילה העשיה בשנת שמה מחילה וממילא שמעינן דבחוק אלפס מטלטל דכרו דהא מחיצות נינהו: **ומטלטל כארבע אמות**,
כאילו לא היתה שם מחילה וטפי מארבע לא ואפילו בזריקה דלא שני לן בין טלטול כי אורחיה לטלטול בזריקה אלא במקום שמתר
לטלטל ואסור להלך כגון מתוך התחום לחוץ התחום אבל במקום שהוא מותר להלך אי שרי לטלטל בזריקה שרי נמי לטלטל כי אורחיה ואל
אסור מרייחו אסרי ויזין דאמר ליה רב הונא לטלטל באלפס שלו אפילו בזריקה נמי אסור וטעמא מפרש ואזיל: **ומקשינן** לרב הונא **ונטלטל**
בבולה, ואפילו חוץ לאלפס ע"י זריקה דהא קיימא לן מחילה הנעשית בשנת מחילה היא בפ"ב (לעיל כ.) והיא דאיהו לא מני' אילו כיון דלא
שנת באוריה לא היו ליה כארבע אמות אבל מכל מקום מחיצות נינהו: **שמה ימשך אחר חפלו**, חוץ לאלפס הלך גזרינן טלטול בזריקה אטו
הילוך: **באלפס מיהא**, שהוא מותר להלך בן וליכא למיגור כהו משום שמה ימשך אחר חפלו יטלטל כי אורחיה טלטול גמור וכל שכן זריקה דהא
מחיצות מעלייתא נינהו, ומעט כיון דחוץ לאלפס אסור לטלטל אפילו בזריקה משום שמה ימשך אחר חפלו וכל שכן כי אורחיה טלטול בזריקה אין יכול
להלך שם ולטלטל מתתק נמי באלפס משום דהו אלפס דליה נפרצין לחוץ לאלפס דאסרי ליה משום גזירה שמה ימשך דהא אין הפסק
ביניהן והיא מחילה הנפרצה במלואה למקום האסור לה: **ומטלטל באלפס**, אפילו כי אורחיה וחוץ לאלפס לא אפילו בזריקה: **לא כרב**
נחמן ולא כרב הונא, ומה נפש אי גזר שמה ימשך אפילו אלפס יתסרו משום מחילה הנפרצה למקום האסור לה ואל לא גזר שמה
ימשך לטלטל חוץ לאלפס בזריקה: **עליה דשמואל**, דרב נחמן משמיה דשמואל אמרה: **דפינא כווסיה**, דלא גזרינן שמה ימשך:
היא